

Uitverwachting

LEONIE VAN MIERLO

Uit
verwachting

Een ontroerende roman over de
liefde, keuzes en een kind

TRUTH DARE

EERLIJKE BOEKEN MET LEF

© 2008 Leonie van Mierlo en Truth & Dare / FMB uitgevers, Amsterdam

*Truth & Dare is een imprint van FMB uitgevers,
onderdeel van Foreign Media Group*

Omslagontwerp: Mariska Cock
Foto voorzijde omslag: Getty Images
Auteursfoto: Paul de Graaff
Typografie en zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

ISBN 978 90 499 9868 4

NUR 301

www.truthanddare.nl

www.fmbuitgevers.nl

Een

‘Een pak Clearblue graag.’
Mijn stem klinkt neutraal en doet waarschijnlijk niets vermoeden van de paniek die erachter schuilgaat. Het is alsof ik een kilo aardappelen koop, met het verschil dat ik in dat geval mijn hoofd niet gebogen zou houden om zo de blik van de verkoper te ontlopen. Ik heb even geen zin in betekenisvolle of nog erger: vragende blikken. Nu even niet. Terwijl ik mijn pinpas door de gleuf haal, hoop ik dat het haar niet opvalt dat ik hier een halfuur geleden ook al was met dezelfde bestelling. Waarom ik net niet meteen een dubbele verpakking heb gekocht is me een raadsel; die zijn namelijk veel goedkoper. Maar ik bedacht me dat die, samen met de grootverpakking die vijf stuks bevat, bestemd is voor vrouwen die er een dagtaak van maken om zwanger te worden.

En tot die categorie behoor ik absoluut niet.

In de keuken van mijn Amsterdamse benedenwoning sta ik met ongelooft naar twee blauw uitgeslagen zwangerschapstesten te kijken. Ze liggen me gebroederlijk naast elkaar op mijn aanrecht aan te staren.

‘Ik ben zwanger,’ mompel ik tegen mezelf. ‘Ik ben echt zwanger.’

Het feit dat ik al twee weken over tijd was had ik aan de stress op mijn werk geweten. De eerste zwangerschapstest had ik eigenlijk alleen maar gedaan om die gedachte te bevestigen, maar de uitkomst bleek anders. Totaal anders. De tweede test laat echter geen enkele ruimte voor twijfel meer.

Zwanger? Dit kan verdomme niet waar zijn! Mijn hart begint te

bonzen en mijn ademhaling versnelt. Ik word duizelig. Het nieuws dreunt als een Afrikaanse trom na in mijn hoofd. Gekmakend. Zou het theoretisch mogelijk zijn dat twee testen het foute antwoord geven?

Ik hoop het zo.

Een stekend stemmetje doemt op in mijn hoofd. *Sorry schat, wat dacht je dan dat die pijnlijke borsten, het kotsen 's morgens en die oncontroleerbare oprispingen betekenen? Wake-up, girl.*

In gedachten laat ik razendsnel mijn mannencontacten van de afgelopen weken de revue passeren. Ik ben relatief heel braaf geweest de laatste tijd. Eigenlijk kan het alleen van Kay zijn.

Kay is een leuke vent en sinds een paar maanden ook een goede vriend. Als ik een avond of een weekend bij hem ben geweest, voel ik me altijd vrolijk. Maar we hebben absoluut niet 'dat' met elkaar wat nodig is om papa en mama te spelen. En daar zijn we het allebei over eens. We vinden elkaar lief, leuk, en lekker, en bij gebrek aan beter zoeken we, vaak met groot succes, elkaars warmte op. Een prima deal voor een vrouw die alles heeft behalve de liefde.

Panisch zoek ik naar mijn tas en gris mijn Filofax eruit. Hectisch blader ik door de pagina's op zoek naar een aantekening wanneer Kay en ik elkaar voor het laatst gezien hebben. In het rood zie ik zijn naam staan, dwars over de zaterdag en zondag. Anderhalve maand geleden.

Shit. Dat zou qua tijd nog weleens kunnen kloppen. Maar het kan toch niet waar zijn dat allerlei getrouwde mensen om me heen hemel en aarde bewegen om kinderen te krijgen en dat ik als single, na één foutje, op mijn veertigste zonder enige moeite zwanger raak? Het duizelt me.

Gek genoeg ben ik er altijd van overtuigd geweest dat ik, tegen alle statistieken in, tot hoge leeftijd vruchtbaar zou zijn. Op zich heb ik daar vandaag een prettige bevestiging van gekregen, maar ik kan er even niet blij van worden.

Terwijl ik terugloop naar de keuken en opnieuw geconfronteerd word met mijn nieuw verworven status, bekruipt me het steeds angstiger gevoel dat ik in een verkeerde film beland ben, die realistischer

is dan ik zou willen. De feiten liggen op tafel, in tweevoud, en de betekenis van het dubbelblauw begint nu pas echt tot me door te dringen: ik ben zwanger, en dat was niet wat ik voor mezelf in gedachten had.

Ik sla mijn handen voor mijn gezicht en begin ongecontroleerd te snikken. Hoe heb ik zo stom kunnen zijn? Dit is verdomme niet wat ik wil. Niet op deze manier. Waarom kan het leven nooit eens gaan zoals ik het me in mijn dromen voorstel?

Van die gedachte moet ik nog harder huilen. Staand aan mijn aanrecht zoek ik steun tussen de Clearblue-doesjes, de losgerukte verpakkingen, ongelezen gebruiksaanwijzingen en de twee positieve testen, om te voorkomen dat ik onderuitga.

Mijn wanhoop wordt onderbroken door het geluid van de deurbel. Wie kan dat in 's hemelsnaam zijn? Jehova's die de boodschap van het leven komen verkondigen is wel het laatste waar ik nu op zit te wachten. Daarnaast voel ik me vandaag zo labiel dat ik niet weet of ik in staat ben om ze even vriendelijk af te wijzen als ik dat normaal gesproken doe. De hoge frequentie van hun bezoek lijkt erop te duiden dat mijn straat wel erg veel behoefte aan verlossing heeft.

Met enige schroom doe ik de deur open.

'Hallo, lieverd. We waren in Amsterdam om naar de Rembandt-tentoonstelling te gaan en daarna een pak voor je vader te kopen bij de Society Shop. We dachten: even kijken of je er bent,' zegt mijn moeder vrolijk als ze over de drempel stapt.

Holy cow, hoe verzinnen ze het om net nu op de stoep te staan!

Met een achteloze beweging veeg ik net op tijd de tranen van mijn gezicht en vlieg ik, met het excuus dat er iets op het gas staat, naar de keuken om een krant over de bevestiging van mijn zwangerschap te slingeren.

'Wat een verrassing. Nee, natuurlijk. Gezellig, kom erin,' roep ik zo nonchalant mogelijk vanachter het aanrecht.

'Ik ben net binnen, dus let niet op de troep. Hebben jullie zin in koffie?'

'Lekker,' antwoordt mijn moeder, terwijl ze haar jas, die meer weg

heeft van een eigentijdse cape, aan de kapstok hangt. Door de combinatie van die jas en haar hoog en rond geföhnde kapsel valt me vandaag op dat ze inderdaad een beetje op koningin Beatrix lijkt. Dat wordt haar wel vaker gezegd, maar ze herkent zichzelf daar totaal niet in. Wat misschien een bewuste keuze is omdat mijn moeder bij die vergelijking meer moet denken aan de koningins rimpelige huid dan aan haar vriendelijke en statige uitstraling. En dat nog helemaal los van het feit dat ze een republikein in hart en nieren is.

Terwijl ik enigszins nerveus een filterzakje en het blik koffie uit de kast pak, probeer ik mezelf te vermannen en geen blijk te geven van het drama dat zich hier zojuist voltrokken heeft. Mijn ouders lopen me tegemoet en geven me allebei een kus op mijn wang. Gespannen houd ik een oog op *Het Parool* gericht, de krant die zonder te oordelen mijn geheim bedekt. Ik ben als de dood dat mijn vader hem oppakt omdat hij hem altijd zo prettig doet denken aan zijn jeugd en de tijd dat hij als student in Amsterdam woonde.

Als mijn ouders door de openslaande deuren de tuin in lopen slaak ik een zucht van verlichting. Vervolgens graai ik de testen en doosjes bij elkaar en mik ze met een ferme zwaai in een van de keukenkastjes. Ik ben gered.

‘Wat is dit toch een zalig plekje,’ zegt mijn moeder opgewekt als ze haar blik over mijn stadstuin laat gaan.

Mijn zestig vierkante meter groen ligt er fris en opgeruimd bij nadat ik vorig weekend besloten heb om er, zonder enige kennis van zaken, toch maar de snoeischaar in te zetten. Toen mijn langdurige relatie een paar jaar geleden, voor mij totaal onverwachts verbroken werd en ons liefdesnestje als gevolg daarvan werd opgedoekt, ben ik op zoek gegaan naar een koophuis waar ik alleen nog wat potten verf tegenaan hoefde te gooien. Ik zag het absoluut niet zitten om boven op mijn verdriet ook nog eens in een relatiecrisis met een aannemer te komen. Na een lange en slopende zoektocht vond ik mijn stekje, waar ik nu al bijna acht jaar woon. Alleen de tuin moest grondig opgeknapt worden.

Destijds was ik helemaal in de ban van feng shui, wat geresulteerd heeft in een zeer ingenieus ingerichte tuin met windgongen, verschil-

lende terrasjes, een fontein voor een optimale financiële situatie en een tuinhuis dat veel weg heeft van een Oostenrijkse skihut. En waarvoor me door vriend en vijand lachend al meerdere keren oude ski's zijn aangeboden om de sfeer compleet te maken.

'Bel maar als het sneeuwt!' Ik kon er wel om lachen. Wist ik veel dat zo'n tuinhuis prefab op een trailer aangeleverd wordt. En dan is het best een uitdaging om zes meter brede houtdelen door een voordeur te persen.

'Zullen we de volgende keer een zaag meenemen om een paar takken van je boom af te halen?' vraagt mijn moeder behulpzaam. 'Misschien dat je anders te veel licht gaat missen.'

'Graag,' antwoord ik gelaten. Meer krijg ik er niet uitgeperst.

Gelukkig ben ik ondertussen wat gekalmeerd en slaag ik er redelijk in om mijn 'niets aan de hand'-masker op te zetten terwijl ik binnen de koffie serveer.

Het plaatje ziet er goed uit: Hein en Els, een stel vitale zeventigers, die met hun oudste dochter gezellig een bakkie doen. Mijn vader graait in het schaalpje amarettokoekjes. Ik twijfel of ze niet al heel oud zijn, maar het lijkt hem niet te deren. Met name mijn moeder vult de ruimte, wat een bekend beeld is. Ze vertelt ongevraagd, maar geanimeerd over haar programma voor de komende tijd. India is wat minder geboekt, maar de reisorganisatie waar ze voor werkt heeft haar gevraagd of ze over twee weken achttien mensen door Sri Lanka wil gidsen. Mijn moeder is van origine verpleegster, maar is gestopt met werken toen de kinderen kwamen. Vijftien jaar geleden is ze, bij toeval, aan een nieuwe carrière als reisleidster begonnen. Ze organiseerde onze familievakanties toch ook al zeer vakkundig.

Sindsdien begeleidt ze, met veel gevoel voor sfeer, trips naar Azië, met India en China als speerpunten. Zo regelt ze dat haar gasten in Jaipur met lichtjes en muziek in het sprookjesachtige paleis van de maharadja ontvangen worden en met hem dineren of dat er, op de plek waar de jeeps stoppen en de gasten overgaan op kamelen, bij een kampvuur een spannend woestijnverhaal wordt verteld. Mijn oog voor detail heb ik van haar.

In de beginjaren van haar reizen werkte mijn vader nog. Hij heeft er in eerste instantie aan moeten wennen om vaker alleen te zijn. Zelf zijn eten koken was zijn grootste obstakel. Zo belde hij me op een dag of je spaghetti wel in een koekenpan moest bakken, want ‘het smaakte zo raar’. Als alternatief at hij ’s middags vaak warm in het ziekenhuis waar hij manager was, en smeerde hij ’s avonds een boterhammetje voor zichzelf. Sinds mijn vader is gepensioneerd lukt het hem aardig om een complete maaltijd op tafel te krijgen. Hij moest wel, als man alleen. Ondertussen geniet hij tijdens mijn moeders afwezigheid ook intens van de vrijheid om zelf zijn tijd in te delen en als gevolg daarvan een hele dag te verlummelen. En de vrijheid om in zijn favoriete versleten bermuda, waar mijn moeder zo’n hekel aan heeft, het dorp in te gaan.

Terwijl ik mijn moeder aandachtig aankijk, om haar te laten denken dat ik luister, twijfel ik of ik het schokkende nieuws met hen zal delen. Mijn ouders zijn zo bij mijn leven betrokken. Ze willen er zo graag voor me zijn. En wat is een beter moment dan vandaag om hun die kans te geven? Waarom zou ik het hun níét vertellen?

In plaats daarvan besluit ik de aandacht te verplaatsen naar mijn vader door hem te vragen hoe het met hem is. Hij doet wat feitelijke mededelingen over de commissariaten waarin hij actief is. De lokale bibliotheek is een nieuwbouwproject gestart; de kinderopvang blijft in gevecht met de gemeente op zoek naar subsidie.

‘Kom, we gaan, Hein,’ zegt mijn moeder kordaat na de laatste slok. ‘Anders gaan we het allemaal niet redden vandaag.’

Opgelucht maak ik aanstalten om afscheid te nemen, mijn nieuws voor me houdend.

‘Ga je nog wat gezelligs doen het weekend?’ vraagt mijn vader terwijl hij de kasjmier shawl die mijn moeder van haar laatste reis voor hem heeft meegenomen hip om zijn nek knoopt.

‘Ik ben vanavond uitgenodigd voor een *charity-event* van een van mijn klanten; daar moet ik in elk geval even heen. Daarna ga ik misschien nog wat drinken met wat vrienden. Verder heb ik nog geen plannen,’ antwoord ik nonchalant.

‘Maar ik had een erg drukke week. En het vult zich vast vanzelf wel op.’

‘Wat heb je toch een zalig vrij leven,’ zegt mijn moeder met een vleugje jaloezie in haar stem.

‘Ach, dat valt wel mee.’

‘Laat maar even weten of je volgend weekend tijd en zin hebt om te komen eten.’

‘Volgens mij heb ik wat afspraken staan, maar ik zal morgen mijn agenda checken en dan bel ik nog wel even, oké?’

‘We horen het wel. *Ciao*.’

We wisselen een vluchtige kus, ik zwaai hen uit en trek met een diepe zucht de voordeur achter me dicht.

Er valt een gordijn van donkerte over me heen. Ik voel me slecht. Waarom heb ik mijn ouders niet verteld wat ik zelf net een halfuur weet? Misschien wel juist daarom.

Ik besef zélf nauwelijks wat er aan de hand is.

Als ik naar de keuken loop om de zwangerschapstesten tussen de koekenpan en de tupperwaredoosjes uit te wassen en deze terug te leggen op het aanrecht, wordt het me allemaal weer heel erg duidelijk: ik ben zwanger.

Ik wil dolgraag kinderen en ben er altijd van uitgegaan dat ik ooit in mijn leven moeder zou worden maar niet onder deze omstandigheden en niet van Kay!

Mijn hele jeugd reden de trouwkoetsjes voor mijn huis voorbij op weg naar het gemeentehuis, dat een paar honderd meter verderop lag. Sinds die tijd droom ik van een soulmate. De ontmoeting met mijn denkbeeldige man zal behoorlijk spectaculair zijn omdat we elkaar meteen herkennen. Voordat we plannen maken voor een groots en meeslepend huwelijk gaan we eerst een tijdje hartstochtelijk van elkaar genieten. Een paar jaar geleden duurde die fictieve bronsttijd nog minimaal twee jaar. Onderdeel daarvan was een fenomenale wereldreis van zes maanden waarin we vierentwintig uur per dag de tijd zouden hebben om elkaars rugzakjes van voor tot achter uit te pluizen. Naarmate ik ouder werd deed ik, onder invloed van de biologi-

sche klok, steeds meer concessies aan de duur van deze beginfase in ons potentiële leven.

In mijn dromen probeer ik me een voorstelling te maken van het gezicht van mijn denkbeeldige soulmate. Ik kan me voorstellen hoe intens verliefd hij naar me kijkt als we samen zijn. En hoe hij mijn zwangere buik bewondert als het zover is. Ik zal ontroerd aanhoren hoe hij me liefdevol sommeert om me gedurende de zwangerschap door hem te laten verzorgen. Ik voel zijn enorme trots op ons pasgeboren kind. Hij is daarin minimaal zo vertederend als onze kleine, waarvan ik altijd denk dat het een meisje zal worden.

Maar mijn droom staat in schril contrast met de realiteit. Ik en de natuur hebben een foutje gemaakt, en dat moet zo snel mogelijk worden opgelost.

Zou de Rutgerstichting nog bestaan, vraag ik me af. Ik kan me nog herinneren dat zij seksuele voorlichting kwamen geven op mijn middelbare school. Giebelend bekeken we plaatjes van geslachtsdelen met als hoogtepunt dat we condooms mochten vullen met indrukwekkende hoeveelheden water. Ondanks het feit dat we vooral zenuwachtig zaten te lachen, maakte het grote indruk.

Met wat googelen vind ik snel een antwoord. De Rutgerstichting heet tegenwoordig Centrum voor Seksuele Gezondheid. Het eindstation van mijn zwangerschap. Vol overtuiging bel ik ze om een afspraak te maken voor een overtijdbehandeling. Ik kan maandagochtend al terecht.

‘Doe maar om kwart over negen,’ stel ik voor.

Dan kan ik om twaalf uur gewoon op kantoor zijn voor mijn vergadering, denk ik erachteraan.